



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **I. P.**, nar.,
státní příslušnost: Ukrajina,
bytem v ČR:,
zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem,
sídlem Archangelská 1, Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2020 č. j. OAM-1136/ZA-ZA11-K11-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení bylo dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.
2. Žalobce namítá, že je přesvědčen, že žalovaný nepostupoval při vydání rozhodnutí v souladu se zákonem, neboť měl vést meritorní řízení a v jeho rámci posoudit žalobcem

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. T.

prezentované důvody podané žádosti, a to s ohledem na skutečnost, že vyšly najevo nové zásadní skutečnosti, které nebyly předmětem zkoumání v předchozím pravomocně skončeném řízení, a které v kombinaci s již dříve známými skutečnostmi odůvodňovaly udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, či případně udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

3. Žalovaný dle žalobce porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nelze mít důvodné pochybnosti a v rozsahu potřebném pro daný případ, dále § 50 odst. 2 správního řádu, neboť žalovaný si pro rozhodnutí neopatrnil dostatečné podklady. Pokud by žalovaný skutkový stav šetřil řádně, musel by žalobci mezinárodní ochranu udělit.
4. Žalobcem prezentované skutečnosti svědčí o tom, že v případě návratu do vlasti bude reálně ohrožen na životě, a to s ohledem na fakt, že na Ukrajině dlouhodobě probíhá vnitrostátní ozbrojený konflikt, který v poslední době znovu nabírá na intenzitě, zejména s ohledem na snahu ukrajinské vlády získat zpět proruské regiony na východě země (Luhanská a Doněcká oblast), a rovněž poloostrov Krym připojený během konfliktu k Ruské federaci.
5. Žalovaný uvedl, žádost žalobce je již druhou v pořadí. V průběhu správního řízení o první žádosti žalobce za důvod podání označil skutečnost, že v ČR žije již od roku 1994, má zde zázemí a práci. Na Ukrajině v důsledku válečného konfliktu na východě země je nestabilní situace a již ve vlasti nemá důvod pobývat. Žalovaný se podrobně zabýval okolnostmi případu žalobce i v souvislosti s aktuální bezpečnostní a politickou situací v zemi původu. Nezjistil však žádné skutečnosti svědčící o tom, že by žalobce mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že by mu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Při opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce výslovně uvedl, že důvod podání je stejný jako v předchozím řízení. Žalovaný neshledal nezbytnost provedení pohovoru ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a pohovor k druhé žádosti s žalobcem neprovedl. Při posuzování aktuální žádosti vycházel z výpovědí žalobce, spisového materiálu z předchozího řízení a z informací, které aktuálně shromáždil v průběhu správního řízení k politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Na Ukrajině nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce, tedy od května 2018, případně od doby ukončení řízení na příslušném soudu v listopadu 2019, k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Navíc podle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v platném znění, Česká republika považuje v současné době Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a části Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů, za tzv. bezpečnou zemi původu. Po zhodnocení i vzájemném porovnání výpovědí žalobce z předcházejícího řízení nedospěl správní orgán k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy nebo jeho pronásledování. Svou vlast neopustil z azylově relevantních důvodů, ve vlasti nikdy neměl žádné problémy, nebyl trestně stíhán a v případě návratu do vlasti nic nenasvědčuje tomu, že by byl postižen za svou azylovou žádost v zahraničí. Žalovaný neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti, neboť žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by opětovné vedení správního řízení odůvodňovala.
6. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

7. Žalobce k opakované žádosti sdělil, že nebyl nijak politicky aktivní. Je ženatý s občankou Ukrajiny, která pracuje v Polsku, a má jednu dceru. Pochází ze Zakarpatské oblasti Ukrajiny. Důvody podání žádosti jsou stejné jako ty v předchozím řízení.
8. V řízení o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany uvedl jako důvod jejího podání, že v ČR žije od roku 1994, má zde zázemí a práci. Na Ukrajině je nestabilní situace z důvodu válečného konfliktu na východě země. Žalobce nemá důvod tam pobývat.
9. Rozhodnutím ze dne 30. 5. 2018 žalovaný žalobci mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke zdejšímu soudu, který ji rozsudkem č. j. 4 Az 32/2018 – 28 ze dne 15. 2. 2019 zamítl. Nejvyšší správní soud následně odmítl kasační stížnost žalobce jako nepřijatelnou (usnesení č. j. 3 Azs 97/2019 - 25 ze dne 13. 11. 2019).
10. Rozhodnutím ze dne 14. 2. 2020 žalovaný řízení zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu, že žádost žalobce posoudil jako nepřijatelnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
11. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ani žalovaný jeho konání nepožadoval a ani soud jej nepovažoval za nutné.
13. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
14. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1“*
15. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu: *„Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.“*
16. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu: *„Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“*
17. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu: *„Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.“*
18. K obecným námitkám žalobce ohledně porušení vypočtených ustanovení správního řádu soud uvádí, že v postupu žalovaného neshledal deficit a neshledal nezákonnost rozhodnutí. Žalovaný si pro rozhodnutí opatřil adekvátní podklady, zjistil skutkový stav věci dostatečně, přičemž přihlédl ke všemu, co v průběhu správního řízení vyšlo najevo, zohlednil okolnosti případu, zjistil všechny potřebné skutečnosti a zabýval se jednotlivými tvrzeními, které žalobce uvedl. Své závěry žalovaný uspokojivým způsobem odůvodnil.

19. Jádrem námitek žaloby je nesouhlas žalobce s tím, že jeho opakovanou žádost žalovaný posoudil jako nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a řízení proto zastavil. Žalobce s tímto postupem nesouhlasí, neboť důvody pro takový postup zde podle něj nebyly, neboť vyšly najevo nové zásadní skutečnosti, které nebyly předmětem zkoumání v předchozím pravomocně skončeném řízení, a které v kombinaci s již dříve známými skutečnostmi odůvodňovaly udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, či případně udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.
20. Soud úvodem konstatuje, že institut opakované žádosti představuje ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu možnost opětovného meritorního posouzení žádosti, avšak pouze v odůvodněných případech. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009 č. j. 9 Azs 5/2009-65: *„Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti.“*
21. Aby mohla být žádost žalobce meritorně posouzena, bylo třeba, aby, žalobce uvedl, nebo aby se v jeho případě objevily nové skutečnosti předpokládané zákonem o azylu (§ 11a odst. 1 zákona o azylu). Ten stanoví dvě podmínky, které musí nové skutečnosti splňovat. Musí jít o skutečnosti, které bez zavinění žadatele nebyly v původním řízení zkoumány, a dále musí jít o takové skutečnosti, které svědčí o tom, že by žadatel mohl být pronásledován ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo že by mu mohla hrozit vážná újma dle § 14a zákona o azylu. V této souvislosti soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní.
22. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005–86: *„Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“* Nejvyšší správní soud dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
23. Žalobce sice namítá, že relevantní nové skutečnosti uvedl, toto tvrzení však nijak nekonkretizuje, a soud proto vyšel z odůvodnění jeho druhé žádosti, která je součástí spisu. Tuto žádost žalobce odůvodnil zcela shodně jako žádost předchozí, a navíc výslovně uvedl, že veškeré důvody jejího podání jsou tytéž, jako byly v řízení o jeho první žádosti. Tímto prohlášením tak sám žalobce potvrdil, že žádné nové skutečnosti zde dány nejsou. Uvádí-li tak nyní v žalobě opak, tedy že žalovaný měl přihlídnout k novým tvrzeným skutečnostem ve spojení s těmi, které zde byly zjištěny v původním řízení, soud konstatuje, že z této žalobní námitky ani z odůvodnění žalobcovy žádosti není vůbec zřejmé, o jaké skutečnosti by se mělo jednat, jestliže nebyly ze strany žalobce žádné nové skutečnosti tvrzeny a skutečnosti známé v řízení o první žádosti žalobce byly v tomto řízení meritorně žalovaným zkoumány.
24. Důvody, které žalobce uváděl v řízení o první žádosti, konkrétně skutečnost, že žalobce v ČR žije od roku 1994, má zde zázemí a práci, a že na Ukrajině je nestabilní situace z důvodu válečného konfliktu na východě země a žalobce nemá důvod tam pobývat,

nebyly žalovaným shledány jako relevantní pro udělení mezinárodní ochrany v žádné formě. Důvody jsou tedy opětovně tytéž a poukazují spíše na snahu zajistit si v ČR opětovně pobytové oprávnění, přičemž všechny zmíněné skutečnosti byly žalobci nepochybně známy již v předchozím řízení a byly meritorně posouzeny, a to včetně následného soudního přezkumu.

25. Žádná z žalobcem uvedených skutečností tedy nesplňuje ani první podmínku požadovanou zákonem. Žádná rovněž nenásvědčuje tomu, že by žalobce měl být ve vlasti pronásledován nebo že by mu mohla hrozit závažná újma.
26. Žalovaný se dále zabýval politickou a bezpečnostní situací v zemi původu žalobce, žádnou změnu oproti původním zjištěním v předchozím řízení neshledal. Pro posouzení případných změn si žalovaný obstaral v řízení o opakované žádosti podklady, jejichž výčet uvedl na straně dvě rozhodnutí, přičemž nedošel k závěru, že by na Ukrajině došlo k zásadním změnám, které by mohly mít vliv na posouzení přípustnosti žádosti o mezinárodní ochranu. Konkrétně konstatoval, že podle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v platném znění, Česká republika považuje v současné době Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a části Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů, za tzv. bezpečnou zemi původu.
27. Je též třeba poukázat na skutečnost, že o první žádosti žalobce bylo rozhodováno v roce 2018, kdy kasační stížnost byla následně odmítnuta v listopadu 2019, přičemž napadené rozhodnutí bylo vydáno v únoru 2020. Mezi oběma žádostmi žalobce tedy uběhl velmi krátký časový úsek a otázky bezpečnostní a politické situace v zemi byly zkoumány krátce před vydáním nynějšího rozhodnutí. Žalovaný proto správně posoudil, že v zemi původu žalobce nedošlo k tak zásadním změnám, které by mohly opodstatnit udělení mezinárodní ochrany.
28. Lze uzavřít, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, která by odpovídala podmínkám § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný proto postupoval správně, pokud její žádost posoudil jako nepřípustnou a řízení zastavil. Jelikož druhou žádost žalovaný shledal nepřípustnou, meritorně se jí nezabýval. Námitky ohledně toho, že žalobce splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu a § 14a zákona o azylu, jsou proto nedůvodné.
29. Z jednání žalobce je naopak patrná snaha o legalizaci pobytu v ČR, aby zde mohl i nadále žít. Pokud má však žalobce v úmyslu svůj pobyt zde legalizovat, je třeba postupovat nikoli cestou žádosti o mezinárodní ochranu, ale výhradně dle předpisů cizineckého práva, zejména dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“*
30. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

31. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 17. srpna 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce